

AZTÁN LEGYEN BÉKE BENNEM

I.

Nézd, szakadozik az ég,
és fehérhasú fények mutogatják maguk neked.
Valaki rendet rakott,
a virágok pedig nem akarják, hogy megköszönd,
ha tavasszal rózsaszín szirmokba pirulnak előtted.

Hányszor feküdtél már le úgy,
hogy a füledbe ezer kis szuszogás kívánt
állandó helyet?
Most könnyű a levegő, elbírod a súlyát
az öledbe fészkelő fiókáknak.

Kint összetaposott virágágyások,
a föld alatt gyöngé magok pihennek,
ha összebújunk, halljuk a hangjuk,
így indulnak növésnek benned parancsaim,
hogy reggelente halott fények
menetelnek hozzád,
délután meg gyenge eső botozza a hátad,
hogy este szeretőd karjában melegedhess.

Tudod hány munkás dolgozik azért,
hogy villanyod legyen, telefonod?
Érted a hálaének, aki fájdalommal
hajtogatod magadba minden reggel a lelket,
tudd meg,
fájdalmaiddal már kifizetted haragos angyalaimat.

Most pihenj. Este van, ilyenkor
nézz tévét, játssz aranyos gyermekeiddel,
többet nem kérek olyan áldozatot,
amibe beleszakadhatsz,
mert én meghallgatom gyermeked kéréseidet.

II.

Feltáruló völgyek alól jönnek panaszos jajkiáltásaitok,
és én eltartalak titeket égi határaitoktól,
nehogy meglássátok a vizekbe merészkedő bárányt,
akit leöltök és vére elmosta az almafákat és az ember
összes termését,
ezért nincs mivel takarózni este,
és a férfi nem lehet férfi többé,
de a nő mindig nő marad,
a legmelegebb őszi napon csurgó méz
szilánkjain csillogó, gyönyörű, harmatos megmutatkozás,
ki akar változtatni ezen,
ki akarja megekézni az eget, és begyűjteni
lila és arany villámainak gyümölcsét,
az Istentől végleg elszakadt embert?

Akkor vagyok boldog, amikor nem nézel rám,
belülről feszítesz, mint az örültet saját démonja hajnali óráiban,
amikor senki sem látja,
keresztre feszített nők ágyékait szimatolom,
ha valahol, csak ott bújhat az igazság,
az angyalok nem rémisztenek,
sem a szétfűrészelt és nyakig vérben tapicskoló istenek,
úgy szeretem magam, mint ahogy az atya tette a fiúval,
bosszút fogok állni azokon, akik véresre erőszakolták
gyöngye búzáimat,
kegyetlenül visszaszerzem, ami az enyém,
aztán téged foglak simogatni,
arany hajadat,
te szegény, szerencsétlen, hányattatásoktól való,
zafírokra alapítlak, és rubintba foglalom a neved,
jönnek már a nagy fekete harangok,
véres kések, démonok, bohócok,
a gonoszok nekem rosszat akarnak,
félek, hogy elvisznek, és meghalok,
annyira félek, hogy meghalok,
„segíts nekem, ments meg, vigyázz rám, védj meg,“
így imádkoztatok.

Aztán legyen béke bennem.
Virágos, fénnel teli,
fojtogató éjszakában.